

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

Wat gebeurt er als een niet onaantrekkelijke vrouw zich in het hart van de Belgische voetbalwereld begeeft? Hilde Van Malderen, voetbalverslaggeefster voor onder meer *Het Laatste Nieuws*, beschrijft het in *Speelgoed*, een boek dat vanaf morgen in de winkel ligt. Van Malderen geeft de lezer een inkijk in de sms's die ze kreeg van onder anderen 'een arbiter' ('Ik denk dat ik gevoelens voor je heb') en een speler van Club Brugge ('Dinsdag Zaventem luchthaventoilet wij twee'). Haar ex-chef Hans Vandeweghe heeft er zijn bedenkingen bij.

De parabel van Hilde en de paradijsvogel

Ooit nam ik een jonge collega apart en maakte haar deelgenote van mijn bekommernis: het was mij ter ore gekomen dat ze zou hebben aangepapt met een voetballer en dat was niet zo handig voor een sportjournaliste die vaak bij het voetbal kwam.

Ik zei haar dat het, gezien de voorspelbare reacties in het macho voetbalwereldje, voor haar eigen reputatie (en ook een beetje voor die van de redactie waar ik verantwoordelijk voor was):

A. Niet slim was om met een voetballer aan te pappen.

B. Zeker niet slim was om aan te pappen met een voetballer die stotterde en zijn haar blondeerde.

Ik weet het niet helemaal zeker, maar ik geloof dat ik er nog heb aan toegevoegd: ga dan ten minste achter Vincent Kompany aan. "Ik weet het," zei ze, "maar hij heeft een mooi lijf en het is een brave jongen." Dat mooi lijf was van Aristide Bancé, een *one season wonder* van Lokeren dat vervolgens is verkocht naar Metalurg Donetsk maar daar niet kon aarden en dan maar aan een odyssee begon langs maar liefst tien clubs. Nu zit hij in Augsburg en via het wonderbaarlijke *world wide web* heb ik nu gezien dat hij rood haar heeft.

Ik heb dit verhaal nooit aan iemand verteld, tenzij privé, en ik was ook nooit van plan de naam te onthullen van die journaliste, zelfs niet in mijn mémoires als die al zouden worden geschreven.

Iedereen heeft recht op een uitschuiver maar die discretie hoeft nu niet meer. De journaliste heet Hilde Van Malderen en ze heeft zichzelf zaterdag geuit op de voorpagina van *Het Laatste Nieuws* en met een dubbele pagina in het sportkatern. Deze week komen er ook nog een drie voorpublicaties van haar boek, *Speelgoed* geheten.

Hilde Van Malderen is – niet in volgorde van importantie of frequentie – achterna gezeten, het hof gemaakt, gevraagd voor een vluggertje en gestalkt. De voorstellen/aanvallen kwamen van voetballers, voetbaltrainers, voetbalanalisten, voetbalmakelaars en de occasionele voetballjournalist. Ik ben gerust, mijn naam zal niet in dat boek van haar staan. En toch ken ik Hilde redelijk goed en wat meer is: ik heb een professionele boon voor haar. Dat heb ik haar laatst nog gezegd en haar tegelijk gefeliciteerd omdat ze op gewicht was gebleven. Ook dat is niet uit de biecht klap-

pen, want ze schrijft zelf dat ze vroeger een patatje was.

Waarom? Dat vraag ik mij sinds gisteren af. Waarom kon Hilde niet, als de goeie journaliste die ze is, gewoon haar werk hebben gedaan? Waarom heeft ze al die randzaken niet meteen afgeblokt? Waarom bleef ze niet weg van die paradijsvogel van Lokeren, waardoor ze zich tenminste niet de onterechte reputatie van 'die is goedkoop' op haar nek had gehaald. Nu goed, een mens maakt fouten en meer dan één, maar dan al je fouten en die van anderen te boek stellen, dat is toch van een heel andere orde. Meer zelfs, het is nooit gezien in België en misschien, heel misschien, is het zelfs gevaarlijk voor haarzelf.

Ik snap er helemaal niks van. Ze had net een mooi contract versierd bij *Het Laatste Nieuws* en een contract voor lijninterviews voor VTM en Telenet, iets waar ze heel bedreven in was. Ook daarmee heb ik haar gefeliciteerd en meteen nog een waarschuwing gegeven dat ze zich niet moest laten wegzetten als het wijfje van voetballjournalistiek.

Een afrekening? Ik weet het niet. Aandacht zoeken? Ik hoop het niet. Moedig? Op één manier wel. Dom? Ik vrees het

Ik heb wat ervaring aangezien ik een jonge collega was van de eerste vrouwelijke voetballjournaliste ooit, voor wie nog de kleedkamers zijn dicht gegaan en die onterecht via achterklap ook een foute reputatie kreeg aangesmeerd. In 2000 heb ik in Sydney sloten koffie gedronken met Lisa Olson, die als verslaggeefster van de NFL in de VS is moeten vluchten naar Australië, omdat ze klacht had ingediend voor seksuele intimidatie in de kleedkamer van de Patriots. Een aardige mevrouw, maar ondanks dat ze er redelijk rijk door is geworden, getraumatiseerd tot in haar kleinste teen door het voorval.

Om een lang verhaal kort te maken, ik weet wat de valkuilen zijn voor een vrouw in de sportjournalistiek. Ik heb haar wel nooit geadviseerd om als een slons naar het voetbal te gaan en ook niet

om *low profile* te blijven want dan zou ze haar talent hebben tekortgedaan. Maar wel om op haar hoede te zijn en vooral – als het even kon – buiten het voetbal een vrijer te zoeken.

Het moge duidelijk zijn dat mijn goedgemeende raad niet is opgevolgd. *So be it*, het is haar leven en haar werk, maar ik vrees dat ze zich hiermee op termijn buitenspel zet. Ik weet in elk geval dat haar dubbel paginaatje van afgelopen weekend behoorlijk zwaar is aangekomen in het voetbal want hoewel ze geen namen noemt behalve Bancé, zijn de voorvallen waar ze naar verwijst voor insiders redelijk herkenbaar. Een beetje ingewijde in het Belgisch voetbal kan er zelfs zo namen op plakken.

Is dit nu een afrekening met al wie haar onterecht heeft bejegend? Ik weet het niet. Is dit aandacht zoeken? Ik hoop het niet. Is dit een revanche? Misschien. Is dit moedig? Op één manier wel. Is dit dom? Ik vrees het, maar ik hoop voor haar dat ik mij vergis.

Wat collega Hilde heeft gedaan, is nooit vertoond in het Belgisch voetbal. Ze is *The Secret Footballer* (opzoeken, als u die niet kent) in journalistenplunje maar dan niet secret en nooit secret geweest. Ze klapt uit de biecht over een wereldje dat haar als speelgoed heeft behandeld en dat naar haar perceptie wordt gestuurd door testosteron. Ik kan haar met mijn hand op mijn hart zeggen dat elk sportwereldje van mannen wordt gestuurd door testosteron. De zwemmer en zijn zwemtrainer zijn wat dat betreft niet minder viriel dan de voetballer en zijn voetbaltrainer.

Oké, misschien komt er ook wel iets goed van dat boek van haar. Op het eerste gezicht lijkt het alvast geen duw in de rug van de vrouwelijke voetballjournalisten in spe. Niet dat er een tsunami van vrouwelijke voetballjournalisten op ons afkomt, maar wie of wat zich aandient, zal misschien minder last krijgen omdat de hitsige voetballer, makelaar, trainer of analist zich nu wel wat zal inhouden.

Na deze reclameboodschap voor het boek *Speelgoed*, verwacht ik van uitgeverij Borgerhoff en Lamberigts minimaal een exemplaar, gesigneerd door de

auteur én door al wie haar oneerbare voorstellen deed zoals de mysterieuze verdedigers, middenvelders, spitsen, makelaars en zeker die ene scheidsrechter uit haar boek.

